

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U RIJECI
Rijeka, Erazma Barčića 5

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM

Primljeno: 22.08.2022., 10:00:51 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-03/22-01/30	376-08/IP	
Uredžbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-22-07	0	

d3072104

Poslovni broj: 10 Us I-587/2022-11

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Upravni sud u Rijeci, po sutkinji Danici Vučinić, uz sudjelovanje zapisničarke Sanje Misirača, u upravnom sporu tužitelja protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, zastupan po službenoj osobi uz sudjelovanje zainteresirane osobe, sa sjedištem u zastupane po opunomoćenicima iz Odvjetničkog društva sa sjedištem u radi rješavanja spora između korisnika i operatera, 19. rujna 2022.,

presudije

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja radi poništenja rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti KLASA: UP/I-344-08/20-01/342, URBROJ: 376-05-2-22-16 od 31. ožujka 2022.

II. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi nadoknadi troškove upravnog spora u visini od 3.125,00 kuna (tri tisuće sto dvadeset i pet kuna) / 414,76 eura (četiristo četrnaest eura i sedamdeset šest centi)¹ u roku od 60 (šezdeset) dana od dostave pravomoćne presude.

Obrazloženje

1. Rješenjem Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/20-01/342, URBROJ: 376-05-2-22-16 od 31. ožujka 2022., točkom I. usvojen je zahtjev za rješavanje spora tužitelja, u dijelu koji se odnosi na prigovor na račune za mjesec rujna i listopada 2019., a točkom II. je naloženo operatoru javnih komunikacijskih usluga da tužitelju u roku od 15 dana od dana primitka odluke, izvrši storniranje računa za mjesec rujna 2019., te da izvrši dodatno umanjeње računa za mjesec listopada 2019. u iznosu od 180,00 kuna. Točkom III. izreke rješenja, tuženik je u preostalom dijelu, koji se odnosi na prigovor na račun za mjesec kolovoza 2019.,

¹ Fiksni tečaj konverzije 7,53450

odbacio zahtjev za rješavanje spora korisnika, ovdje tužitelja, zbog nepostojanja zakonskih pretpostavki za pokretanje postupka.

2. Tužitelj je ovom Sudu pravodobno podnio tužbu kojom osporava zakonitost rješenja tuženika, te u bitnome navodi da se u konkretnom slučaju, kao spornim pojavilo pitanje razmatranja prigovora korisnika od 25. listopada 2019. i 2. prosinca 2019., da se on s jedne strane žali se na račune za kolovoz, rujan, listopad i studeni 2021., a kao razlog navodi da je 31. srpnja 2019. prestao koristiti usluge te počeo koristiti usluge kod novog operatora . S druge strane, navodi da nisu zaprimili od strane a zahtjev za raskid samostalne Internet usluge te napominje kako je broj u bio neaktivan broj, odnosno trajno isključen broj, a da je e-mail-om zatražio prijenos trajno isključenog broja te je prijenos izvršen 31. srpnja 2019., te da , s treće strane, navodi kako je zahtjev za prijenos broja mrežu prihvaćen od strane i prijenos broja u mrežu da je izvršen s 31. srpnja 2019., te napominje da je u potpunosti postupio sukladno jedinstvenoj proceduri promjene operatora u nepokretnoj mreži i da ne može biti odgovoran za postupanje drugog operatora u postupku prijenosa broja , odnosno za činjenicu što nije raskinuo usluge korisnika u svojem sustavu s 31. srpnjem 2019. Iz osporavanih računa da nedvojbeno proizlazi da je dospijeće računa za mjesec kolovoz 13. rujna 2019., dospijeće računa za mjesec rujan 15. listopada 2019. i dospijeće računa za mjesec listopad 15. studenog 2019., a prema odredbama članka 50. Zakona o elektroničkim komunikacijama, prigovor protiv Računa za pruženu uslugu može se podnijeti u roku od 30 dana od dana dospijeća računa za pruženu uslugu, iz čega da proizlazi da je tužitelj pravovremeno podnio prigovor na izdane račune za mjesec kolovoz, rujan i listopad 2019., a u odgovoru na prigovor korisnika, ovdje tužitelja od 25. listopada 2019., da , ne ističe da prigovor na račun za mjesec kolovoz nije dostavljen u zakonskom roku, da zaključak Povjerenstva kako prigovor protiv računa za mjesec rujan 2019. nije podnesen blagovremeno, da ne odgovara stvarnom činjeničnom Stanju utemeljenom na priloženim dokazima. Navodi kako , nije priložio niti jedan dokaz da je račun za pruženu uslugu za mjesec kolovoz 2019. ispostavio korisniku, ovdje tužitelju, dostavljen u roku od kojeg se mogu računati rokovi za podnošenje prigovora i smatra da sve dok se ne utvrdi datum dostave odnosno datum kad je korisnik zaprimio navedeni račun da se ne mogu računati rokovi za podnošenje prigovora niti se može tvrditi da prigovor korisnika nije blagovremen. Niti zaključak tuženika, a koji da se temelji na očitovanju , kako je korisnik uputio prigovor na račune za pružene usluge za mjesec kolovoz i rujan, listopad i studeni 2019. tek 7. siječnja 2020. te da korisnik ovdje tužitelj nije iskoristio vremenski rok od 30 dana kako bi podnio pravovaljani prigovor, ne proizlazi iz pravilnog i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Iz obrazloženja pobijanog rješenja da ne proizlazi da je tuženik sukladno odredbama članka 29. stavka 3. Pravilnika o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga od , zatražio evidenciju o primitku svakog pisanog prigovora tijekom radnog dana iz koje će biti razvidan datum primitka prigovora te datum do kojeg krajnjem korisniku treba uputiti Pisani odgovor na prigovor. Tužitelj smatra da tuženik niti u postupku donošenja trećeg rješenja nije potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje i okolnosti koje su bitne za donošenje odluke o odbacivanju zahtjeva i pravilnom primjenom mjerodavnih propisa riješio o zahtjevu korisnika, ovdje tužitelja, da se tuženik ponovno bavi pitanjem pravovremenosti prigovora koje je tužitelj uputio , u vezi ispostavljenih računa pa nalazi da je račun za pružene usluge od 1. do 31. kolovoza 2019. (račun za mjesec kolovoz 2019. godine) izdan 31. kolovoza 2019., te da je prigovor na navedeni račun tužitelj mogao izjaviti do

4. listopada 2019. (datum dospijeca računa je 13. rujna 2019.), a da je tužitelj prigovor podnio 25. listopada, izvan roka od 30 dana od dana dospijeca računa. Ovo stajalište tuženika da je u potopnoj suprotnosti s činjeničnim stanjem koje je tuženik utvrdio u postupku odnosno naveo u pobijanom rješenju, da je u postupku utvrđeno da je tužitelj 31. srpnja 2019. prestao koristiti usluge te počeo koristiti usluge kod novog operatora , da s druge strane, navodi da nisu zaprimili od strane zahtjev za raskid samostalne Internet usluge te napominje kako je broj u bio neaktivan broj, odnosno trajno isključen broj, a da je e-mail-om zatražio prijenos trajno isključenog broja te da je prijenos izvršen 31. srpnja 2019., a , s treće strane, navodi kako je zahtjev za prijenos broja u mrežu prihvaćen od strane i prijenos broja u mrežu da je izvršen s 31. srpnja 2019. i ujedno napominje da je u potpunosti postupio sukladno jedinstvenoj proceduri promjene operatora u nepokretnoj mreži i da ne može biti odgovoran za postupanje drugog operatora u postupku prijenosa broja odnosno za činjenicu što nije raskinuo usluge korisnika u svojem sustavu s 31. srpnjem 2019. Tužitelj smatra da tuženik, u konkretnom slučaju, nije ovlašten utvrđivati pravovremenost podnošenja prigovora, da je tuženik ovlašten razmatrati pravovremenost žalbe na odluku drugostupanjskog tijela, ali ne i prigovor na pravovremenost prigovora, da na pisani odgovor Krajnji korisnik ima pravo podnijeti pritužbu (reklamaciju). Tužitelj ponovno ističe da nije odbacio prigovor tužitelja kao nepravovremen, već da ga je uzeo u razmatranje i donio odluku, da niti u očitovanju na tužbu, niti na glavnoj raspravi nije isticana nepravovremenost prigovora tužitelja kao razlog za njegovo odbacivanje. Slijedom navedenog, tužitelj smatra da tuženik nije u pravu kad prigovor tužitelja na račun za mjesec kolovoz 2019. nalazi kao nepravovremen i stoga predlaže da se poništi rješenje tuženika i predmet vrati na ponovni postupak.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu prvenstveno ističe kako je u provedenom upravnom postupku utvrdio sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog upravnog akta, poštujući pri tome načelo zakonitosti iz članka 5. ZUP-a i načelo utvrđivanja materijalne istine iz članka 8. ZUP-a te da je osporavano rješenje u svemu obrazloženo i u skladu s odredbom članka 98. stavka 5. ZUP-a. Navodi kako je Sud u presudi zauzeo stajalište da tuženik u upravnom postupku na odgovarajući način mora utvrditi na koji način i u kojem vremenskom razdoblju je tužitelj podnio prigovor na račune za mjesec kolovoz, rujna, listopad i studeni 2019. te zatražiti od zainteresirane osobe dodatno očitovanje nastavno na izjavu korisnika da je prigovor podnio u predviđenom vremenskom roku putem elektroničke pošte. Uvažavajući stajalište Suda, da je tuženik ponovno pokrenuo postupak rješavanja spora između tužitelja i zainteresirane osobe u smislu odredbe članka 51. ZEK-a i u tom smislu da je tuženik zaključkom od 9. prosinca 2020. pozvao tužitelja da pisanim putem iznese svoje navode te da se očituje o svim spornim okolnostima, da je 14. prosinca 2020., putem elektroničke pošte, pozvao i zainteresiranu osobu da iznese svoje navode te se očitujete o svim spornim okolnostima, te da se tužitelj nije očitovao na zaključak tuženika, dok je zainteresirana osoba, 15. prosinca 2020., dostavila svoje očitovanje. Nadalje navodi kako je tuženik 7. veljače 2022., zaprimio presudu kojom je poništeno rješenje i predmet je vraćen na ponovni postupak, da je Sud u presudi2 zauzeo stajalište da tuženik u ponovljenom postupku treba voditi računa o uputama iznesenim u obrazloženju presude, a što da uključuje razmatranje prigovora korisnika od 25. listopada 2019. i 2. prosinca 2019. Sukladno navedenom, a nakon zaprimljene

presude², da je tuženik ponovno pokrenuo postupak rješavanja spora između tužitelja i zainteresirane osobe u skladu sa odredbama članka 51. ZEK-a i da je zaključkom od 15. veljače 2022. pozvao tužitelja, zainteresiranu osobu i (kao treću stranu u ovom sporu) da se pisanim putem očituju vezano uz zaprimljenu presudu² te da dostave eventualne nove dokaze u prilog svojih navoda. Na navedeni zaključak tužitelj da se nije očitovao u propisanom roku od 8 dana od dana primitka zaključka, odnosno nije iznio dodatne dokaze o sporu, a 17. veljače 2020. da je zaprimio dodatno očitovanje zainteresirane osobe, dok je 23. veljače 2022., zaprimio očitovanje U konkretnom slučaju da ostaje sporan račun za pružene usluge za razdoblje od 1 do 31. kolovoza 2019. (račun za mjesec kolovoz 2019.) koji je izdan 31. kolovoza 2019., a datum dospijeća računa bio je 13. rujna 2019., odnosno prigovor na navedeni račun da se mogao podnijeti najkasnije do 14. listopada 2019. Naglašava kako je zaključkom od 15. veljače 2022. pozvao tužitelja da pisanim putem iznese svoje navode te da se očituje o svim spornim okolnostima, na koji zaključak se nije očitovao. Imajući u vidu kako je tužitelj prigovor na račun za kolovoz 2019. podnio zainteresiranoj osobi 25. listopada 2019., odnosno izvan roka od 30 dana propisanog člankom 50. stavkom 3. ZEK-a, tuženik je u postupku utvrdio kako je takav prigovor nepravovremen, pa je zbog nepostojanja zakonskih pretpostavki za pokretanje postupka (članak 41. stavak 2. ZUP-a), odbacio zahtjev tužitelja koji se odnosi na prigovor podnesen na račun za kolovoz 2019. U odnosu na ostale navode tužitelja koji se tiču datuma sastavljanja ugovora, početka primjene ugovora te aktiviranja usluga tuženik ističe kako o istima nije odlučivao u osporavanoj točki 3. izreke rješenja, obzirom da je predmet odlučivanja u točki 3. izreke osporavanog rješenja bio prigovor tužitelja na račun za mjesec kolovoz 2019., a koji prigovor da je podnesen nepravovremeno. Slijedom svega navedenog, tuženik smatra da je točka 3. izreke osporavanog rješenja zakonita pa stoga predlaže da Sud temeljem članka 57. ZUS-a odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

4. Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu navodi kako u cijelosti osporava navode iz tužbe, da tužitelj prigovara računu na kojem je obračunata mjesečna naknada za Internet S uslugu, koju uslugu da je tužitelj koristio temeljem sklopljenog ugovora sa zainteresiranom osobom od dana 2. kolovoza 2016., a pozivanje tužitelja da predmetnu uslugu nije koristio (a koju uslugu je zainteresirana osoba uredno isporučivala) jer da je ugovorio uslugu kod drugog operatora, da nije od utjecaja na podmirenje obveza od strane tužitelja, dok god za istu ne zatraži raskid. U konkretnom slučaju da je tužitelj raskid za Internet S uslugu zatražio tek 26. listopada 2019., dok je raskid od strane zainteresirane osobe izvršen dana 11. studenog 2019. Broj koji tužitelj navodi — , da nikad nije bio predmet prigovora i nije obračunavan na računu za mjesec kolovoz 2019. godine, već da je navedeni broj bio isključen u sustavu zainteresirane osobe do trenutka prijenosa u mrežu društva d. i to 31. srpnja 2019., da tužitelj isključivo prigovara na račun za Internet S uslugu ugovorenu 2. kolovoza 2016., da je prigovor na izdani račun tužitelj zainteresiranoj osobi prvi puta uputio 25. listopada 2019., dok je prigovor tužitelja Povjerenstvu za rješavanje pritužbi potrošača zainteresirane osobe (dalje u tekstu: Povjerenstvo) zaprimljen 7. siječnja 2020. Uzevši u obzir dospijeće računa koji je predmet tužbe i rokove propisane člankom 50. Zakona o elektroničkim komunikacijama (NN 73/08, 90/11, 133/12, 80/13, 71/14, 72/17 -dalje u tekstu: ZEK) i uzevši u obzir činjenicu da se tužitelj prigovorom zainteresiranoj osobi prvi puta obratio tek 25. listopada 2019., da je nesporno da je prigovor na račun za kolovoz 2019. nepravovremen. Naime, datum dospijeća računa za kolovoz 2019. je 13. rujna 2019., dok je prigovor podnesen 25. listopada 2019., odnosno nakon isteka roka Od 30 dana iz 50. ZEK-a. Navodi kako

tužitelj u tužbi navodi kako zainteresirana osoba ranije nije isticala nepravovremenost prigovora tužitelja, međutim zainteresirana osoba ističe kako nepravovremenost jest istakla i to u točki IV. odgovora na tužbu zainteresirane osobe od 19. studenoga 2019. i to u sporu pred naslovnim sudom koji se vodio pod poslovnim brojem UsI-1094/2021, a koji da je prethodio donošenju osporavanog rješenja te ovom sporu. Navodi tužitelja da uslugu nije koristio da nisu od utjecaja s obzirom na to da zainteresirana osoba ne smije samoinicijativno provoditi raskide, već je ista ovlaštena i obvezna provesti raskid ugovora tek po primitku zahtjeva za raskid koji je u konkretnom slučaju od strane tužitelja podnesen tek 26. listopada 2019. I sam tužitelj da u prigovoru podnesenom Povjerenstvu 7. siječnja 2020. godine priznaje da je bio svjestan da zahtjev za raskid mora podnijeti kako bi se isti uopće mogao provesti te krivnju o neprovođenju raskida prebacuje na društvo smatrajući da zainteresirana osoba strogo formalno provodi raskide ugovora. Shodno navedenom smatra da je tuženik pravilno odbacio zahtjev tužitelja i predlaže da se odbije tužbeni zahtjev tužitelja.

5. Tužitelj je ovom Sud dostavio podnesak od 6. rujna 2022. u kojemu uglavnom ponavlja navode iz tužbe.

6. U ovom sporu provedena je rasprava na ročištu održanom 12. rujna 2022. u prisutnosti službenih osoba tuženika, a u odsutnosti uredno pozvanog tužitelja i zainteresirane osobe, čime je strankama, u smislu odredbe članka 6. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17, u nastavku teksta: ZUS), omogućeno da se izjasne o zahtjevima i navodima druge strane, te o svim činjenicama i pravnim pitanjima odlučnim za rješavanje predmetnog spora.

7. Službena osoba tuženika ostala je kod svih navoda iz obrazloženja osporavanog rješenja i odgovora na tužbu, te se priklanja navodima iz odgovora na tužbu zainteresirane osobe, a u odnosu na predani podnesak tužitelja od 6. rujna 2022., ističe kako se radi o ponovljenim prigovorima na koje se već tuženik očitovao.

8. U cilju ocjene zakonitosti osporavanog rješenja tuženika Sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu predmeta upravnog postupka u kojem je doneseno osporavano rješenje tuženika i prvostupanjsko rješenje, te uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu predmeta ovog upravnog spora.

9. Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

10. Odredbom članka 50. stavak 1., 2. i 3. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj 73/08, 90/11, 133/12, 80/13, 71/14 i 72/17, dalje: Zakon), propisano je da krajnji korisnik usluga ima pravo podnijeti operatoru javnih komunikacijskih usluga prigovor u vezi s pružanjem usluga, prigovor na iznos kojim je zadužen za pruženu uslugu, prigovor na kakvoću pružene usluge, prigovor zbog povrede odredaba pretplatničkog ugovora i prigovor zbog povrede prava u vezi sa zaštitom pristupa otvorenom internetu (stavak 1.). Prigovor iz stavka 1. ovoga članka krajnji korisnik usluga podnosi u pisanom ili elektroničkom obliku operatoru javnih komunikacijskih usluga, koji provodi postupak rješavanja prigovora. Prigovor mora sadržavati činjenice i dokaze na kojima se temelji (stavak 2.). Krajnji korisnik usluga može podnijeti prigovor iz stavka 1. ovoga članka: 1. na iznos kojim je zadužen za pruženu uslugu u roku od 30 dana od dana dospijeca računa za pružene usluge, 2. na

kakvoću pružene usluge u roku od 30 dana od dana pružanja usluge, 3. u svim drugim slučajevima iz stavka 1. ovoga članka u roku od petnaest dana od dana saznanja za radnju ili propust operatora javnih komunikacijskih usluga, a najkasnije u roku od 30 dana od dana povrede odredaba pretplatničkog ugovora.

11. U konkretnom slučaju se radi o ponovljenom postupku nakon što je Upravni sud u Rijeci, presudom pod poslovnim brojem: 2 Us I-1094/2021-10 od 2. veljače 2022. poništio rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/20-01/342, URBROJ: 376-05-218 od 16. kolovoza 2021. i predmet vratio tuženiku na ponovni postupak, uz napomenu da se pritom vodi računa o uputama iznesenima u obrazloženjima presude od 9. studenog 2021. i ove presude, što uključuje i razmatranje prigovora tužitelja od 25. listopada 2019. i 2. prosinca 2019. podnesenih zainteresiranoj osobi putem elektroničke pošte.

12. Stoga je ovaj Sud utvrdio da je tuženik u potpunosti postupio po uputama iz navedene presude na način da je dijelom usvojio prigovore tužitelja, a nije usvojio prigovor koji se odnosi na plaćanje računa za kolovoza 2019. Naime, u konkretnom slučaju račun za pružene usluge od 1. do 31. kolovoza 2019., izdan je 31. kolovoza 2019. sa datumom dospijeca 13. rujna 2019. Tužitelj je prigovor na isti podnio 25. listopada 2019., izvan roka od 30 dana od dana pružanja usluge, odnosno prigovor je mogao podnijeti najkasnije do 14. listopada 2019., pa je stoga tuženik pravilno odlučio kada je odbacio prigovor tužitelja zbog nepostojanja zakonskih pretpostavki za pokretanje postupka, odnosno zbog nepravodobnosti prigovora tužitelja. Što se tiče prigovora tužitelja da nije koristio uslugu operatora za mjesec kolovoza 2019., nisu od utjecaja na rješavanje ovog upravnog spora obzirom da je operator zahtjev za raskid ugovora zaprimio od strane tužitelja tek 26. listopada 2019.

13. Analizirajući ukupnost činjenica utvrđenih iz dokumentacije koja prileži spisu predmeta upravnog postupka i spisu predmeta ovog upravnog spora te podvodeći iste pod kontekst prethodno citiranih zakonskih normi, ovaj Sud nalazi da pobijanim aktom tuženika nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja. Potonje stoga jer iz prethodno iznijetog činjeničnog stanja jasno i nedvosmisleno proizlazi da nisu bile ispunjenje zakonske pretpostavke za pokretanje postupka rješavanja spora između korisnika i operatora povodom zahtjeva tužitelja, obzirom da je zahtjev nepravovremen iz čega proizlazi da ne postoje zakonske pretpostavke za pokretanje postupka.

14. Slijedom ovako izloženog stanja stvari, Sud utvrđuje da tužbeni zahtjev nije osnovan, da su svi prigovori tužitelja neosnovani, a na koje se tuženik detaljno očitovao, te je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a, odlučeno kao u izreci ove presude. Iz samog sadržaja tužbe razvidno je da tužitelj ne osporava točku I. i II. rješenja. No, kako je tužbenim zahtjevom zatraženo donošenje presude kojom će se odluka tuženika poništiti u cijelosti, valjalo je odbiti i u tom dijelu tužbeni zahtjev i odlučiti kao u izreci ove presude.

15. Sud je usvojio zahtjev zainteresirane osobe u dijelu u kojem je zatražila da se istoj dosudi naknada troškova ovoga upravnog spora ne teret tužitelja, sukladno odredbi članka 79. stavka 4. ZUS-a u svezi s stavkom 1. citiranog članka te je Sud zainteresiranoj osobi priznao trošak za odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 kuna (Tbr. 23. točka 1.), sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 142/12, 104/2014, 118/14 i 107/15, dalje Tarifa), što uvećano za

PDV ukupno iznosi 3.125,00 kuna, pa je stoga odlučeno kao u točki II. izreke ove presude.

U Rijeci 19. rujna 2022.

S u t k i n j a

Danica Vučinić

Dokument je elektronički potpisan:

Danica Vučinić

Vrijeme potpisivanja:

19-09-2022

14:20:19

DN:

C=HR

O=UPRAVNI SUD U RIJECI

2.5.4.97=#OC115841544852D3438323237383038313031

OU=Signature

S=Vučinić

C=Danica

CN=Danica Vučinić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokome upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog Suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude.

Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (članak 66. stavak 5. ZUS-a)

DNA:

- tužitelju
- tuženiku Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9
- opunomoćenicima zainteresirane osobe iz Odvjetničkog društva
- Vladi Republike Hrvatske radi objave presude u „Narodnim novinama“ (anonimizirano)